

အင်မော်တယ်ဖေဖေ

(ကျန်းဟန်)

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ကျော်စွာလင်း

စာစဉ်-၉၄

အခန်း (၁၀၁၃)

*

မုန့်မုန့်က ကျန်းဟန်၏ကားထဲသို့ ဝင်၍ ဇီယန်နှင့်အတူ နောက်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

"အလယ်တန်းကျောင်း ပထမဆုံးနေ့က... ဘယ်လိုခံစားရလဲ" ဇီယန်က မုန့်မုန့်၏ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ဘေးတွင် ထားလိုက်သည်။

"မဆိုးပါဘူး။ သမီး မနက်ခင်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်"

"ရန်ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ ဘာလို့လဲ" ဇီယန်က မှင်တက်သွား၏။

ကျန်းဟန်မှာတော့ သူက နောက်ကြည့်မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြုံးကာ မေးလိုက်သည်။ "သမီးရဲ့စကားပြောစွမ်းရည်နဲ့ဆိုရင် သမီး ခံခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး... သူတို့က ဆရာကို သွားတိုင်ကြတယ်လေ။ နောက်ကျတော့ ဆရာကလည်း သမီးတို့ကို ခေါ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့... သမီးတို့ ကျောင်းအုပ်ဟောင်းကို တွေ့ခဲ့ပြီး သူက သမီးအပေါ် အရမ်းဘက်လိုက်ခဲ့"

တယ်။ သူက ဘာမှတော့ မပြောခဲ့ဘူး။ အဲဒါက ပဋိပက္ခလေးတစ်ခုပါပဲ။ သမီး ဘာလို့ ပြဿနာဖြစ်လဲဆိုတာကို မသိဘူး... တကယ်ပြောတာ။ သူ့ရဲ့ အတန်းဖော်ရဲ့အစ်ကိုက သမီးကို တွေ့တော့ သမီးကို ကြိုက်သွားတယ်လို့ မှ အနီးက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းကလေးက မနာလိုဖြစ်သွားတာတဲ့။ သူက သမီးဆီကို လာတော့ သမီးကို တမင်သက်သက် ဝင်တိုက်တယ်လေ။ သမီးက ရှောင်လိုက်တာနဲ့ သူ မြေကြီးပေါ်ကို လဲကျသွားရော။ ဟမ့်... သမီး က အဘိုးနဲ့အတူ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာ ကောင်းတာပဲ"

စကားပြောနေစဉ်တွင် မုန့်မုန့်က ထိုင်ခုံနောက်သို့ မှီလိုက်သည်။ သူမက သူမ၏ခြေထောက်များကို လှုပ်ခါရင်း အတော်လေး သက်သောင့်သက်သာ ရှိသောအနေအထားတွင် ရှိနေ၏။

"မနာလိုဖြစ်တယ် ဟုတ်လား" ဇီယန်က အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်သည်။ "ဒါက အလယ်တန်းကျောင်းရဲ့ပထမဆုံးနေ့ပဲ ရှိသေးတာ။ ဘာ ကို မနာလိုဖြစ်စရာ ရှိလို့လဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အတွေးတွေက အတော် လေး ထိတ်လန့်စရာကောင်းပုံပဲ"

ကျန်းဟန်က အနည်းငယ် အကူအညီမဲ့စွာ ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ "မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့သမီးက အရမ်းလှတာ။ အလယ်တန်း ကျောင်းရဲ့ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ချစ်ကြိုက်သွား ပြီ။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ"

သူက အမှတ်တမဲ့ မေးမိဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

"သမီးတို့အတန်းထဲက ပေကျင်းနန်လို့ခေါ်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ ပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သမီးက ဘာမှမခံစားရဘူး။ အဖေ... အဖေ သူ့အတွက် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး" မုန့်မုန့်က ပျင်းရိစွာ ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

"စိတ်မပူရဘူး ဟုတ်လား။ ငါ့မှာ ဒီအဖိုးတန်သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကို" ကျန်းဟန်က အကူအညီမဲ့စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

မုန့်မုန့်က လေးလေးနက်နက် ကြေညာလိုက်သည်။ "သမီးမှာ စံနှုန်းမြင့်မြင့် ရှိတယ်။ သမီးရဲ့အဖေလောက် မထူးချွန်တဲ့ဘယ်သူ့ကိုမှ သမီး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး"

"မှန်တယ်... အမေ သမီးကို မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားသင့်တယ်လို့ အမြဲပြောတယ်မလား။ မုန့်မုန့်က ဒီအပိုင်းမှာ ထူးချွန်တယ်။ စိတ်မပူနဲ့။ သမီးအဖေကပဲ ဘာမှမဟုတ်တာကို စိတ်ပူနေတာ" ဇီယန်က သူမ၏နှုတ်ခမ်းကို ဖိစေ့လိုက်သည်။

"မုန့်မုန့်... သမီး အဖေ့ကို ကတိပေးခဲ့တယ်နော်" ကျန်းဟန်၏မျက်နှာက လေးနက်သွား၏။ "သမီး ကြီးလာတဲ့အခါ... သမီးကို လိုက်ချင်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရင် သူက သမီးအဖေ့ကို အရင်ဆုံး အနိုင်ယူရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... သမီး သိပါတယ်" မုန့်မုန့်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူမက ဤအရာကို အောင်မြင်ရန် မည်မျှ ခက်ခဲလိမ့်မည်ကို မသိခဲ့ပေ။

ထို့အပြင် ကျန်းဟန်က သူတို့သည် ကောင်လေးက သူ့ကို အနိုင်ယူနိုင်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ မရှင်းမလင်းသော ဖော်ပြချက်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျန်းဟန်က ဆုံးဖြတ်မည့်သူဖြစ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း ဆိုလို၏။

"မုန့်မုန့်... သမီး အနာဂတ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ရရင်... တစ်ယောက်ယောက်က ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုမရှိ ဖြစ်နေရင် သမီး သည်းခံစရာမလိုဘူး။ သမီး သူတို့ကို အပြစ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက

သမီး ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတာကို သတိထားရမယ်"

ဇီယန်က မုန့်မုန့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံးမသြဝါဒပေးခြင်းကို စတင်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မုန့်မုန့်က သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရာတွင် ထူးချွန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း သူမက မီးလုံးတစ်လုံး ပစ်လွှတ်သောအခါ ကြီးမားသောလှိုင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်သေး၏။

"အဖေ... အဖေက အမေ့ကို ဘယ်လို လိုက်ခဲ့တာလဲ" မုန့်မုန့်က စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

"သမီး မမြင်ခဲ့ဘူးလား" ဇီယန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မြို့တစ်မြို့လုံး၏ အထက်ကောင်းကင်မှာ မီးရှူးမီးပန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ထိုသို့သောရိုမန်းတစ်ဆန်သည့် မြင်ကွင်းမှာ ဇီယန်၏စိတ်ထဲတွင် စွဲထင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

"ဟင့်အင်း... အဲဒီအချိန်တုန်းက သမီးက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ။ သမီး သိချင်တာက... အစကနေလေ... အဖေတို့ သမီးကို မရခင်မှာ အဖေက အမေ့ရဲ့နှလုံးသားကို ဘယ်လိုသိမ်းပိုက်ခဲ့တာလဲ"

"အဲဒါက ရှည်လျားတဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပဲ"

ကျန်းဟန်က ခပ်ဟဟရယ်မောလိုက်သည်။ ဇီယန် တုံ့ပြန်နိုင်မိမှာပင် သူက လျင်မြန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ "သမီးအမေက အဖေ့ကို လိုက်တုန်းက..."

"ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်" ဇီယန်၏မျက်လုံးများက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ၏။ သူမက စိတ်တိုတော့မည် ပြုစဉ်မှာပင်...

"ဟမ်..."

မုန့်မုန့်က မှင်တက်သွား၍ မေးလိုက်သည်။ "အမေက အဖေ့ကို လိုက်ခဲ့တာလား"

"ဟမ်... ကျွန်မ ရှင့်ကို နောက်တစ်ခေါက် အခွင့်အရေး ပေးမယ်။ အမှန်အတိုင်းပြော" ဇီယန်က ကျန်းဟန်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အမှန်အတိုင်းပြော..." မုန့်မုန့်က အားပေးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ"

ကျန်းဟန်က ၎င်းကို ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ နှစ်စက္ကန့်ခန့် စဉ်းစားပြီးနောက် သူက စပြောလိုက်သည်။

"သမီးအမေက အရမ်းလှတာလေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လူဆိုးတချို့က သူ့နောက်ကို လိုက်နေခဲ့ကြတာ။ ပြီးတော့ အဖေက သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မိန်းမလှလေးကို ကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီနောက်... အဖေတို့မှာ သမီးကို ရခဲ့ကြတယ်"

"မိန်းမလှလေးကို ဘယ်လိုကယ်တင်ခဲ့တာလဲ။ အဖေတို့ နောက်ပိုင်းမှာ သမီးကို ရခဲ့ကြတာက အရမ်းမြန်လွန်းတယ်။ အဲဒါက အမေပြောတာနဲ့ မတူဘူး"

"အိုး..."

ကျန်းဟန်က ဇီယန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"အဲဒါက... အဲဒါက... သမီးအဖေက အမေ့ကို လိုက်တုန်းက..."

ဇီယန်က ပုံပြင်များ စတင်ပြောပြလိုက်သည်။

မုန့်မုန့်က အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။ တစ်နာရီကြာမောင်း နှင်မှုအတွင်း သူတို့က အခြေခံအားဖြင့် ဤကိစ္စကိုသာ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ကျန်းဟန်သည် ဇီယန်က သူ့ကို ပုံပြင်ပြောပြရာတွင် ကူညီပေးနိုင်သည်ကို ဝမ်းသာနေ၏။ သူက သူတို့သားအမိကို ပြီး၍ ကြည့်ရှုနေ၏။ သူတို့က ရဲတိုက်သို့ ပြန်သွား၍ ညစာစားပြီးနောက် မုန့်မုန့်က ဦးစွာ သူမ၏အိမ်စာကို တစ်နာရီအတွင်း လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နောက်ဘက်တောင်ကုန်းသို့ ပြေးသွား၍ တာဟေးနှင့်အခြားသူများနှင့် တစ်နာရီကြာကစားခဲ့သည်။ သူတို့က ရေကန်ပတ်လည်မှ အရာများကို အတူတကွဖောက်ခွဲခဲ့ကြသည်။

မီးလုံးနည်းစနစ်ကို အသုံးပြုခြင်းမှာ ကန့်သတ်ချက်များ ရှိ၏။ သူမက မီးလုံးဆယ်လုံး ပစ်လွှတ်ပြီးတိုင်း ဆယ်မိနစ် အနားယူရ၏။

နှစ်နာရီအကြာတွင် သူမက မှော်အပန်းဖြေဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ခဏတာကစားခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ (၁၁) နာရီခန့် ရှိနေလေပြီ။

မုန့်မုန့်က အချိန်မလောက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ၏အတန်းဖော်များနှင့် နာရီဝက်ကျော် ဂိမ်းကစားပြီးနောက် သူမက အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မုန့်မုန့်က စောစောထ၏။ သူမက ယန်မိုးကြိုးသစ်ပင်ဆီသို့ ပြေးသွား၍ ချန်းချမ်နှင့် တိုက်ခိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို ကန်ကျောက်၍ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေကန်ဘေးသို့ သွားလိုက်သည်။ ချန်းချမ်က သူမကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေ၏။

ရေကန်၏ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှဧရိယာငယ်လေးတွင် ငါးများ မရှိပေ။ ၎င်းဧရိယာမှာ သက်ရှိများအတွက် တားမြစ်နယ်မြေဖြစ်သည်ကို သူတို့က သိပုံရ၏။ သူတို့က မည်သည့်အချိန်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားလာမည်ကို မသိကြပေ။

(၇) နာရီတွင် နံနက်စာစားပြီးနောက် ကျန်းဟန်က မုန့်မုန့်ကို ကျောင်းသို့

ကားမောင်းပို့ခဲ့သည်။

၎င်းမှာ တစ်နာရီကြာမောင်းနှင်မှုဖြစ်၏။ သူတို့က (၇) နာရီတွင် ထွက်ခွာရပေမည်။ မုန့်မုန့်က ကျောင်းသို့ (၈) နာရီတွင် ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး (၈:၁၀) တွင် ပထမအတန်းချိန်ကို စတင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာလုံးမှာ အလွန်အမင်း ပြည့်စုံ၏။ မုန့်မုန့်က နေ့ဘက်တွင် ကျောင်း၌ အားလပ်ချိန်များစွာ ရှိနေသည်ဟုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ (၄၅) မိနစ်ကြာ အတန်းချိန်များနောက်တွင် ဆယ်မိနစ်ကြာ နားချိန်တစ်ခု ရှိ၏။ ထို့နောက် နေ့လည်ခင်း နားချိန်အတွင်း နှစ်နာရီကြာနားချိန်၊ ထို့နောက် အနုပညာအတန်းများ၊ ကာယပညာအတန်းများ စသဖြင့် ရှိ၏။ သူမက အချိန်များစွာ ရှိသည်။

အိမ်တွင် သူမက နေ့စဉ် (၆) နာရီတွင် ထ၍ မီးလုံးနည်းစနစ်ကို လေ့ကျင့်၏။ သူမက နေ့စဉ် ချန်းချွမ်ကို လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် နံနက်စာစားရန် အလျင်အမြန် သွားရ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသွား၏။ ညဘက်တွင် သူမက အိမ်ပြန်ရောက်၍ ညစာစားပြီး၊ သူမ၏အိမ်စာကို လုပ်ပြီးသောအခါ (၈) နာရီ ရှိနေလေပြီ။ ချန်းချွမ်၊ တာဟေးနှင့်အခြားသူများနှင့် ခဏတာ ကစားပြီးနောက် (၉) နာရီ ရှိနေလေပြီ။ သူမက မီးလုံးနည်းစနစ်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ရသေး၏။

သူမက ထူးထူးခြားခြား အလုပ်များနေလေသည်။

ကျောင်းသို့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် သွားပြီးနောက် မုန့်မုန့်က လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နှင့် အသားကျသွား၏။ သူမက သူမ၏အတန်းဖော်အနည်းငယ်ကိုပင် မှတ်မိနေလေပြီ။ အတန်းထဲမှ အတန်းဖော်အားလုံးကို သိကျွမ်းရန်တော့ အချိန်အနည်းငယ် ကြာပေလိမ့်မည်။

အတန်းတစ်တန်းတွင် အံ့မဝင်ခွင်မဖြစ်သောလူများ အမြဲတမ်း ရှိနေမည်

ဖြစ်ပြီး သူတို့က အုပ်စုငယ်များအဖြစ်သို့ ကွဲပြားသွားမည်ဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ အတော်လေး သာမန်ပင် ဖြစ်သည်။ ‘ရည်မှန်းချက်မတူညီသောလူများ အတူတကွ လက်တွဲ၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်’ ဟူသော ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိ၏။

သူတို့ထဲတွင် မုန့်မုန့်က ရေပန်းအစားဆုံး ဖြစ်သည်။

သူမက ရုပ်ရည်လှပ ကြည့်ကောင်းရုံသာမက တက်ကြွပြီး ချစ်စရာ ကောင်း၏။ ပေကျင်းနန်က သူမကို စွဲလမ်းသွားသောသူ ဖြစ်သည်။ သူက သုံးရက်ကြာပြီးနောက်တွင် သူ ချစ်မိနေပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

သူက ဤကဲ့သို့သောခံစားချက်အကြောင်း အားလုံးကို သိရှိပြီး ကွန်ပျူတာ အင်တာနက်များနှင့် အခြားရင်းမြစ်များမှ ဤအချက်အလက် ကို ရယူခဲ့သည်။ သူက ၎င်းကို စကားလုံးတစ်လုံးဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ကြောင်း သိ၏... တစ်ဖက်သတ်ချစ်မြတ်နိုးမှု (Crush)။

အလယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်က အနည်းငယ် မရင့်ကျက် သော်လည်း သူက Crush က ဘာလဲဆိုတာကို သိ၏။

ပေကျင်းနန်က မုန့်မုန့်အနီးတွင် နေရရန် ရသမျှ အခွင့်အရေးတိုင်းကို ယူ သည်။ သူတို့ ကာယသင်နေစဉ် သို့မဟုတ် အခြားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု လုပ်ဆောင်နေစဉ်တွင် သူမနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုရန် ကြိုးစားပေ လိမ့်မည်။

မုန့်မုန့်အတွက်တော့ ပေကျင်းနန်က ကစားဖော်ကောင်းတစ်ယောက်မျှ သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က အရာများစွာကို ပြောဆိုနိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူက မုန့်မုန့် ကျောင်းတွင် တွေ့ဆုံခဲ့သော သူမ၏ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများထဲမှ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။

မုန့်မုန့်၏အပြုံးကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နိုင်ခြင်းဖြင့် ပေကျင်းနန်က ကျေနပ်

နေ၏။ သူတို့ ရန်ဖြစ်လျှင်ပင် သူမက အံ့ဩစရာကောင်းသောမှတ်ချက် အချို့ ထုတ်ပြောသောအခါ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ပေကျင်းနန် ခံစား ရ၏။

ပေကျင်းနန်က သူ့အစ်ကို၏ BMW X7 ကားထဲတွင် ထိုင်နေ၏။

"အစ်ကို... ကျွန်တော် အတန်းဖော်တစ်ယောက်ကို Crush နေတယ်။ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောနိုင်ပြီး သူနဲ့ ကောင်းကောင်း ပေါင်းသင်းနိုင် တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အပြုံးကို မြင်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့... ဟို... ကျွန်တော် သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို မပြောရဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်တော့ မှာကို ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်လဲ"

ပေကျင်းနန်က ကားမောင်းနေသော သူ၏အစ်ကိုကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟားဟား... ကျင်းနန်... မင်းက အသက် (၁၂) နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ မင်းက အချစ်အကြောင်း ဘာမှသိမှာလဲ။ မင်းက ကြည့်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားရုံသက်သက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ပေကျင်းနန်၏အစ်ကိုကြီးက ကားမောင်းနေ၏။ သူက ကတုံးဆံတောက် နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ညာဘက်လည်ပင်းတွင် အမာရွတ်တစ်ခု ရှိပြီး ၎င်းက သူ၏နွေးထွေးဖော်ရွေသောအသွင်အပြင်ကို ကြမ်းတမ်းသောအရှိန်အဝါ တစ်ခု ပေါင်းထည့်ပေး၏။ သို့သော်လည်း သူက ပေကျင်းနန်အပေါ် အတော်လေး ညင်သာ၏။

-အခန်း(၁၀၁၃)ပြီး
